

MÉS ENLLÀ

La seqüela de
*La casa
a la mar
més blava*

DE LA MAR MÉS BLAVA

TJ KLUNE

fanbooks

TJ KLUNE

MÉS ENLLÀ DE LA MAR MÉS BLAVA

Traducció de Maria Luna Cuberta

Fanbooks

Títol original: *Somewhere Beyond the Sea*

© Travis Klune, 2024

Publicada per acord amb The Knight Agency, a través d'International Editors & Yáñez Co' S.L.

© de la traducció: Maria Luna Cuberta, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Aquesta és una obra de ficció. Tots els personatges, organitzacions i fets que es descriuen en aquesta novel·la són fruit de la imaginació de l'autor o s'utilitzen de manera fictícia.

Primera edició: febrer del 2025

ISBN: 978-84-10028-34-0

Dipòsit legal: B. 943-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

U

Anys més tard, en un càlid matí de juny, l'Arthur Parnassus va obrir els ulls i va arrufar el front. El sol que es filtrava per la finestra brillava massa. Pel seu cervell embotornat van passar imatges terrorífiques i endormiscades de cert fill del dimoni que podria tenir-hi alguna cosa a veure. La setmana anterior havia amenaçat de fer estavellar el sol contra la terra quan el van enxampar intentant conferir vida a un home de fang que havia pastat després d'una violenta tempesta. L'Arthur se'l va trobar cobert de fang de cap a peus, amb l'home de fang a mig formar. Quan l'Arthur li va recordar que no era correcte donar sensibilitat al fang, el nen va jurar venjança en forma d'aniquilació planetària, com de costum.

Així, quan l'Arthur es va despertar de sobte, hauria posat la mà al foc que no era culpa seva. No és que cregués que en Lucy pogués fusionar el Sol i la Terra de veritat, sinó que semblava obsessionat amb l'home de fang, que ara no era més que un basal llotós.

Quan va mirar el despertador que tenia a tocar del llit, l'Arthur es va adonar que no era el sol el que portava la fi dels temps: no, era molt molt pitjor.

Eren les vuit i trenta-dos del matí d'un dissabte i la casa estava en silenci.

Quan tens sis criatures de diferents formes, mides i capacitats màgiques, saps que dormir fins tard tan sols és un somni

irreal. Les criatures, i en especial aquelles criatures, no entenien el concepte de temps. Perquè, just el dia anterior, una mucositat amorfa de color verd havia entrat a la seva habitació a dos quarts de sis del matí, bramant amb veu llefiscosa que havia expulsat accidentalment tinta pel nas, i no era conscient que tingués aquest do.

—No m'he pas empassat cap bolígraf ni res. Per què esquitxo tinta per tot arreu? Mare meva, creus que ja soc un home? I saps com treure les taques de tinta del sostre?

Per descomptat, aquest fet havia provocat un debat en què es va arribar a la conclusió que la tinta era un indicador de la pubertat, el noi verd havia fet una ganyota abans de passar a com li quedaria un bigoti o una mata de pèl al pit. Per quan es va haver calmat, s'hi havien afegit tres criatures més, i amb prou feines eren les sis del matí.

L'Arthur havia copsat, ara que rondava els quaranta-cinc, que les sis del matí arribaven molt més aviat que de costum. Les articulacions xerricaven i cruixien quan s'estirava, els cabells clars (amb pinzellades de gris que semblava que augmentessin cada dia) anaven cadascun cap a la seva banda. L'esquena li va petar deliciosament mentre flexionava els peus descalços. Els pensaments es van anar aclarint mentre els últims vestigis de son desapareixien.

On eren els nens?

Es va girar cap al bony que tenia al seu costat al llit, tan tapat amb l'edredó que només sobresortia un floc de cabells castanys esclarissats junt amb el so de petits ronxets. Va sacsejar el bony, mirant cap a la porta de la petita habitació contigua a la seva. Era oberta. L'ocupant —el destructor de sols— havia sortit, deixant només un llit a mig fer, mitjons escampats per terra (desaparellats) i discos esquerdatats penjats de les parets.

—Mmm è paixa? —va murmurar el bony—. No, àvia, no vull ajudar-te a buscar els nyams.

—Linus —va dir l'Arthur, i va tornar a sacsejar el bony—. Desperta't. En passa alguna.

Quasi va caure del llit quan en Linus Baker es va despertar de sobte, amb el pijama arrugat, els cabells embullats i els ulls esbantanats mentre guaitava al seu voltant.

—Qui ha estat? —va preguntar—. Qui ha robat els nyams del rebost de l'àvia? —Va parpellejar—. No sé per què ho he dit. —Es va tocar la panxa—. Devia estar somiant. Ho tinc ben meregut per menjar pastís abans d'anar a dormir. —Li va caure la mà mentre arrufava el front—. Arthur? Per què em mires així?

—T'adoro —va respondre l'Arthur, amb absoluta sinceritat.

—Ah —va fer en Linus, i es va enrojolar—. Sí, és clar. Jo sento el mateix per tu. Per això m'has despertat? M'encanta, però... Per què brilla tant el sol? Quina hora és?

—Dos quarts de nou.

A en Linus li van sortir els ulls de les òrbites.

—Del *matí*? Impossible! No ens havien deixat dormir mai fins tan tard. El dia que vam dormir fins més tard eren les sis i quaranta-dos, però només perquè els nens s'estaven amb la Zoe. I fins i tot *llavors*, van tornar i ens van despertar.

Es va apressar cap a la porta, arreplegant les bates blaves de conjunt que tenien al penjador.

—Què coi hi fas, encara, al llit? Els hem de trobar!

L'Arthur es va llevar, ben de pressa. Però en lloc d'arreplegar la bata que li oferia en Linus, li va agafar la cara entre les mans i li va fer un petó sonor, maleint l'alè matinal. En Linus va parpellejar, desconcertat, i l'Arthur va desitjar que sempre fos així.

—I això per què? —va preguntar en Linus.

—Perquè puc.

—Ah. Ja. Pots tornar-hi quan vulguis.

—Sí? —I l'Arthur es va avançar per repetir. Per trobar-se una mà a la cara, que l'empenyia suaument.

—Pots —va dir en Linus—. O bé podem baixar i descobrir per

què ens han deixat dormir fins tan tard. Juro que si han portat a casa un altre amiguèt animal, ens les tindrem.

—L'últim no estava tan malament —va puntualitzar l'Arthur, agafant la bata i posant-se-la.

En Linus va fer mala cara.

—Era un llangardaix de la mida de la Calliope que va provar de menjar-se els meus mocassins.

—I ho vas gestionar amb la teva gràcia i aplom habituals amb un esgarip i cridant que era una boa constrictora.

—Sé que en algun punt del teu cervell et penses que ets graciós. I ho ets, però no és bon moment per fer broma. És hora d'entrar en pànic.

—Potser no ha passat res i estem exagerant —va suggerir l'Arthur, provant de sonar mitjanament raonable.

En Linus va posar els ulls en blanc.

—Saps tan bé com jo que, amb ells, no és cap exageració. Records quan la Talia... On és la Calliope?

La Calliope, també anomenada la pell del dimoni. Una gata, però res a veure amb cap altre gat que l'Arthur hagués conegut abans. No només per la mida: el seu pèl impressionant i flonjo la feia semblar molt més grossa del que realment era; o el seu color, tot negre amb un petit pedaç de blanc esponjós al pit. No, eren els seus ulls verds lluent, el que la feien diferent. Observant, sempre observant, planejant sens dubte la desaparició de qualsevol l'existència del qual considerés inadequada en la seva presència. Tot i que l'Arthur sabia que els humans tenien tendència a antropomorfitzar els animals de companyia i exagerar la seva intel·ligència («És tan llest! Pot fer el que li he estat ensenyant durant sis mesos!»), la Calliope era absolutament diferent. L'Arthur fins i tot hauria pensat que els entenia. Però, fidel a la seva espècie, la Calliope seguia els seus propis consells i tendia a ignorar tota la resta.

La majoria de les nits, s'estava enroscada als peus del seu llit, roncant com a advertència en cas que moguessin les cames ni

que fos un centímetre. Però el seu lloc era buit, només quedaven pèls negres en una manta que en Sal li havia teixit. Quan en Sal li va portar la manta, la Calliope havia miolat de plaer tan fort que se la podia sentir per tota la casa.

—Deu estar amb ells —va comentar l'Arthur—. I si hi és, estaran bé. No permetria que els passés res.

—Justa la fusta —va dir en Linus—. Planyo qualsevol que vulgui molestar-los mentre ella sigui a prop. Ha de fer mal que una gata et tregui els ulls.

El llarg passadís estava en silenci. Totes les portes dels dormitoris de les criatures estaven obertes, i les habitacions, buides. L'habitació d'en Sal tenia l'escriptori davant de la finestra, la màquina d'escriure amagada en una caixa de roure amb monograma que l'Arthur i en Linus li havien regalat per Nadal.

L'habitació d'en Chauncey feia una lleugera olor de sal, aigua de mar tèbia recobria el terra, bombada des de l'oceà a través de canonades calefactades. A l'habitació de la Txí, a banda de les desenes de plantes que penjaven del sostre, un mural cobria les parets amb la imatge d'un bosc amb diferents nivells de talent, perquè tots els nens hi havien contribuït: els arbres d'en Lucy semblaven esquelets, mentre que els de la Talia eren com un fil de caramel verd sobre pals marrons. Parlant de la nana de jardí, l'habitació de la Talia estava estranyament buida de plantes; en comptes d'heures florides, hi havia taulers de suro penjats a cada paret que mostraven una magnífica col·lecció d'eines de jardineria. I, per acabar, però no menys important, a través d'una escotilla al sostre es pujava cap a les golfes, on una víbria en particular havia construït un dels seus diversos nius. Pujant per l'escala de mà que sortia de l'escotilla, l'Arthur va escrutar la mitja foscor de les golfes. El niu d'en Theodore: mantes, tovalloles i un maó amb el qual havia tingut una història d'amor durant tres setmanes. Però cap víbria.

L'Arthur no volia entrar en pànic, però el fet de no saber on eren els nens feia que se li glacés el cor. La Zoe els hauria advertit si algú hagués provat d'accedir a l'illa sense invitació, però allò no alleujava la seva preocupació.

—I bé? —va preguntar en Linus des de baix.

—Res —va respondre l'Arthur mentre tornava a baixar.

—On deuen ser? No haurien marxat sense demanar-ho, així que no és...

Es va sentir un cop al primer pis, seguit d'un fort espetec.

—La cuina —van dir l'Arthur i en Linus simultàniament.

Es van anar calmant mentre s'acostaven a les escales que duïen al primer pis. Tafanejant des de la barana, l'Arthur i en Linus van veure que la Txí seia a l'últim graó, els cabells pèl-rojos ardents recollits en una cua, batent les ales a l'esquena. La fada boscana portava uns pantalons curts i una samarreta verda sense mànigues, que deixava veure les espatlles esquixades de pigues. Poc després de fer dotze anys, havia tingut un brot de creixement, i havia crescut ràpidament, com un dels seus arbres.

Davant seu hi havia en Chauncey, el noi verd amorf amb tentacles en lloc de braços, amb ventoses a banda i banda. Sobre el cap se li alçaven unes tiges primes de trenta centímetres de llarg, coronades pels ulls, que ballaven amunt i avall de l'emoció. Duia una gavardina cordada al voltant del que podia ser tant la cintura com el pit, i l'Arthur i en Linus no van tardar gaire a saber per què.

—Creus que ho han sentit? —va preguntar en Chauncey, amb una veu semblant a una esponja gruixuda i humida que s'esprem en una galleda metàl·lica.

—Pst —va fer la Txí—. No tan fort.

Les tiges se li van encongir fins que els ulls van descansar sobre el cos, oberts i sense parpellejar.

—Creus que ho han sentit? —va xiuxiuejar.

—És probable que no —va dir la Txí, estirant-li la vora de la gavardina—. Tots dos ronquen, no crec que hagin sentit res.

En Linus va esbufegar, i l'Arthur no va poder amagar el seu somriure.

—Oh! —va exclamar en Chauncey—. Jo ronco?

—Tu ets un noi, és probable. A què treu cap la gavardina?

Es va estarrufar, orgullós.

—Estem en missió secreta. Tothom sap que, quan vas de missió secreta, has de vestir en conseqüència. —Es va apujar el coll de la gavardina—. Agent secret Chauncey, al teu servei.

—Pensava que volies ser grum.

—Puc fer totes dues coses. Salvar el dia i portar-te l'equipatge. Se'n diu anar d'incògnit. Ho he llegit en un llibre. —Els ulls li van girar tres-cents seixanta graus—. Puc explicar-te una cosa que no li he dit mai a ningú?

—I tant —va respondre la Txí—. Digues. Estàs bé?

Va agitar un tentacle cap a ella.

—Sí, tot bé. No, no només bé. *Prodigios*.

En Linus va clavar un petit cop de colze a l'Arthur.

—Ho has sentit? —va murmurar, entusiasmat—. Les classes de vocabulari funcionen.

—...fet que sorprèn i meravella —estava dient en Chauncey quan van tornar a mirar cap al final de les escales.

La Txí reia.

—Què em volies explicar?

—Val —va dir en Chauncey—. T'ha passat mai que passejaves pel bosc i has vist una pinya a terra, i no hi havia ningú per dir-te que no te la podies menjar?

—Sí, és clar. Però...

—Ai, mare meva —va sospirar en Chauncey—. A mi també! Em pensava que era l'únic. Ja em sento millor.

—Tu... te la vas menjar?

—Sí —va afirmar en Chauncey amb orgull—. Endevina de què tenia gust.

—No en tinc ni la més remota idea.

Els ulls d'en Chauncey es van avançar, per aturar-se just a un parell de centímetres de la cara de la Txí.

—Recordes quan la Talia va provar de preparar pastís de nous pacanes, però no en teníem, i va fer servir blat de moro dolç en lloc de nous, i portava tant de sucre que en Linus va dir que se'ns farien malbé les dents, però ens el vam menjar igualment i no vam poder dormir en tres dies perquè tots podíem olorar colors?

—La pinya feia aquest gust? —va preguntar la Txí arrufant el front.

—No, però m'agrada aquesta anècdota. La pinya tenia mal gust, i em va costar una eternitat mastegar-la.

La Txí va tossir; va sonar com si s'estigués esforçant per no riure.

—I... te la vas cruspí sencera?

En Chauncey va parpellejar, primer amb l'ull esquerre, després amb el dret.

—Ssssí? Per què?

—Les pinyes femella contenen unes llavors comestibles que es diuen pinyons —va explicar ella—. Són mig dolços, mig ametllats. A Itàlia fan galetes de pinyons.

La pell d'en Chauncey es va enfosquir fins a assolir el color de les agulles de pi.

—M'estàs dient que em vaig menjar una nena? Ai, no! —Va alçar els tentacles, inclinant el cap cap enrere—. No ho vaig fer expressament! Me la vaig trobar i... em va saltar a la boca casualment?

—Ai, mare —va fer en Linus—. Ni piu, Parnassus. No diguis ni piu.

—No ben bé —va explicar la Txí—, les plantes poden ser

masculines o femenines, però no de la mateixa manera que ho som tu i jo. Són éssers vius, però és diferent. Moltes plantes són hermafrodites, significa que són mascles i femelles al mateix temps. Com les roses i els líliums. Quan dic femella, només vull dir que són les que fan llavors.

En Chauncey va parpellejar.

—Aaaaah. Ja t'entenc. Així que si menjo pinyes no és com si mengés persones.

—Ai, no!

—Ah, gràcies a Déu! —Va apartar la mirada i el color de la pell li va canviar a verd pèsol—. Ja els faig prou por tal com soc.

—De cap manera —va murmurar en Linus, i va començar a moure's cap a les escales.

L'Arthur li va agafar el canell amb suavitat, el va estirar cap enrere i va brandar el cap. En Linus va torçar la boca, empipat.

—No permetré que en Chauncey es pensi que...

—Ho sé —va respondre l'Arthur amb calma—. Donem una oportunitat a la Txí.

La Txí va allargar la mà i va estirar la gavardina, apropant en Chauncey cap a ella. Ell va embolicar els seus tentacles al voltant de la Txí, i li va col·locar els ulls a la part superior del cap.

—Ha passat alguna cosa?

En Chauncey va fer un sospir.

—Potser.

—En vols parlar?

—Potser.

—No cal que ho facis ara mateix, sobretot si no estàs preparat. —Ella li va acaronar l'esquena.

—És una ximpleria —va barbotejar ell—. Va arribar una dona. Portava, no ho sé, set maletes. I —va continuar, somiador— el senyor Swanson, —el cap de grums de l'hotel, el seu veritable heroi— estava ocupat amb un altre client, així que vaig anar a atendre-la.

—Molt teu —va afirmar la Txí.

—Però quan em vaig oferir per dur-li les maletes, va començar a cridar que un llimac marí provava de robar-li l'equipatge.

—Un llimac marí? Per favor. S'hauria de sentir afortunada —va dir la Txí.

—No creus? —va demanar en Chauncey, desfent-se de l'abraçada—. El senyor Swanson la va sentir i es va acostar. Pensava que venia per encarregar-se de l'equipatge, però saps què va fer?

—Què?

—Em va dir que les persones com ella no eren benvingudes al nostre elegant establiment, i la va fer fora de l'hotel!

—Ostres —va exclamar la Txí, tan impressionada com l'Arthur—. Segur que ella es va empenyar de valent.

—Semblava a punt d'explotar —va afirmar en Chauncey—. Llavors el senyor Swanson va dir que era hora de dinar i vam menjar entrepans i em va parlar de tots els altres grums que havia conegut.

—Però.

—Però —va aclarir en Chauncey—, és que no ho entenc. L'únic que vull és ajudar. No puc controlar el meu aspecte. No és culpa meva que sigui...

—Guapo com una mala cosa? —va interrompre ella.

En Chauncey se la va quedar mirant.

—Com?

—Ets guapo. És més, ets únic. Mai he conegut ningú que se t'assembli. Aquests ulls? Flipa, tulipa. Són una passada. Creus que cap de nosaltres podria lluir una gavadina com ho fas tu? Recordes quina fila feia el dia que em vaig emprovar la teva gorra de grum? Però quan te la poses tu, voldria tenir una motxilla perquè me la poguessis dur, encara que no hagi d'anar enlloc.

—Se'm dona bé portar equipatges.

—I tant. No puc dir-te que això no es tornarà a repetir. Però has de tenir present que el problema el tenen ells, no tu.

—No soc cap monstre —va afirmar en Chauncey.

—No. Ets en Chauncey. El millor Chauncey que conec.

—I soc guapo com una mala cosa.

—Pots pujar-hi de peus.

—I em puc menjar totes les pinyes que vulgui perquè no són humanes.

—Excepte que probablement no et trobaràs gaire bé quan hakis de fer caca.

—Vaig perfectament de ventre, no cal que et preocupis!

Un altre espetec a la cuina, seguit d'un petit dimoni que blasfemava en un llenguatge acolorit que no havia après en aquella casa.

—Testicles de ruc gangrenosos!

—Segueix-me —va xiuxiuejar l'Arthur, i va estirar en Linus fins a mig passadís. Es van aturar davant del dormitori d'en Sal. Picant l'ullet a en Linus, l'Arthur va aixecar els braços per sobre del cap, estirant-se i badallant amb certa ferocitat. Alçant la veu, de manera que el so arribés al passadís i a les escales, va dir:

—Oh, he dormit la mar de bé. No hi estàs d'acord, estimat Linus?

—Molt! —va respondre en Linus, pràcticament a crits—. No em preocupa ni de lluny l'estat de la cuina, sinó que només penso en com de bé he descansat!

Tots dos van haver d'aguantar-se el riure quan en Chauncey va començar a cridar:

—Estacions de combat! Estacions de combat! Les gallines surten del galliner!

Un altre soroll procedent de la cuina, aquest cop seguit de la veu d'en Lucy, que cridava:

—Però encara no estem a punt! Escanya les gallines!

Quan l'Arthur i en Linus van arribar a dalt de les escales, la Txí i en Chauncey els van somriure amb tota la innocència.

—Bon dia —va saludar l'Arthur alegrement, mentre ell i en Linus baixaven les escales—. Txí, Chauncey, heu dormit bé?

—La mar de bé —va refilar en Chauncey—. I, encara millor, no estem fent res il·legal!

—Fantàstic —va celebrar en Linus.

L'Arthur i en Linus van abraçar per torns la Txí i en Chauncey, estrenyent-los amb força. Llavors, en Linus va mirar l'Arthur i va dir:

—Sembla que ens hem ben despistat aquest matí. No en deueu saber pas res d'això, oi?

—Qui, nosaltres? —va demanar la Txí, pestanyejant.

—No sabem de què ens parles —va afirmar en Chauncey.

—Hmm —va fer l'Arthur—. Bé, em sembla que hauríem de començar a preparar l'esmorzar. Linus, per què no vas a veure on són els altres nens mentre jo m'acosto a la cuina i...

La Txí i en Chauncey es van abraonar sobre les portes de la cuina i en van bloquejar l'entrada.

—No pots —va sentenciar la Txí—. Està... ocupada.

Damunt seu, a través dels ulls de bou de les portes de doble batent, l'Arthur va veure passar volant un llampec d'escates reptilianes amb el que semblava una batedora agafada entre les urpes. Un instant després, una cara encantadora va aparèixer en un dels ulls de bou, amb els ulls esbatanats. En Sal va desaparèixer un segon després, seguit d'en Lucy, que cridava:

—Què vols dir que són just a la porta?

—Ens estem ficant en un bon embolic —va dir la Talia, fora de la vista—. Com ha arribat al sostre aquella massa?

—Disparant —va dir en Lucy—. Pam.

—Oh, no! —va exclamar en Chauncey sorollosament—. Aca-bo de recordar que havia de parlar amb l'Arthur i en Linus sobre una cosa! Coses!

—A veure, quines —va demanar en Linus, encreuant els braços.

—Patates i Portugal —es va apressar a dir en Chauncey.

—Què els passa? —es va interessar l'Arthur.

—No en tinc ni la més remota idea. —En Chauncey es va desinflar—. Em sap greu, Txí. Ho he intentat.

—Ja ho veig... —va respondre la Txí—. Vaja, ens hem quedat sense tapadora. Doncs podríem anar enllestint. —Va mirar en Linus i l'Arthur—. Tot ha estat idea nostra, així que si ens heu de renyar, que sigui a tots.

—Això sona seriós —va dir l'Arthur amb gravetat.

—I força preocupant —va afegir en Linus.

—Un segon, sisplau —va dir la Txí. Va agafar en Chauncey pel tentacle i tots dos van retrocedir lentament creuant les portes. Tot i que van fer tots els possibles per evitar que l'Arthur i en Linus veiessin la cuina, les portes es van obrir prou perquè ella i en Chauncey poguessin esmunyir-s'hi, però també per permetre que l'Arthur i en Linus entreveïessin l'estança.

Quan les portes es van tancar, en Linus va preguntar:

—Què era allò de les parets?

—Semblava quètxup —va suggerir l'Arthur—. No és meravellós?

—Em penso que tu i jo tenim definicions molt diferents del concepte de «meravellós».

—Potser hauries de venir a una classe de vocabulari, doncs —el va burxar.

A dins, se sentien xiuxiuejos. Però com que els xiuxiuejos pertanyien a un grup de sis criatures, sent qui eren, xiuxiueig potser no seria la denominació més adequada.

—Ho saben! —va xiuxiu-cridar en Chauncey—. Són aquí fora i ho saben tot. Hem begut oli!

—Lucy —va dir la Txí—. Què dimonis els has fet als taulells?

—M'ha costat trencar ous —va respondre en Lucy—. I llavors ha entrat la Calliope i ara tenim unes boniques empremtes de potes empastifades a terra.

—I com han arribat fins al sostre? —va preguntar en Chauncey.

—He invertit accidentalment la gravetat quan intentava mesurar la mantega.

—Oh! —va exclamar en Chauncey—. Té lògica. M'hi jugo el que vulguis que això li passa a molta gent perquè cuinar és complicat.

En Theodore va piular fort, i en Sal va dir:

—En Theodore té raó. Hauríem d'assumir la responsabilitat del desastre que hem provocat.

—No has provocat cap desastre —va dir la Talia—. Ha estat en Lucy. I jo també perquè no és just que ell aixafi tots els ous.

—No ho he fet. Te n'he deixat un perquè ho provessis i l'has esclafat a la paret!

—No —va dir en Sal—. Anem tots a una.

—Sí —va dir en Chauncey—. Ens renyaran molt a tots. Qui està amb mi? Per què ningú no aixeca els tentacles?

En Theodore va fer petar les mandíbules dues vegades, seguit d'un gruny curt, i els nens es van caragolar de riure.

—Sí, en Linus ho faria, oi? —va exclamar la Txí—. I segur que la cara se li posarà vermella.

En Linus va esbufegar lleument.

—No, mai.

—Tens la cara una mica enrojolada —va xiuxiuejar l'Arthur—. Que estàs malalt, estimat Linus?

—Es pensen que fan gràcia per culpa teva.

—Txí —va dir en Sal—, distreu-los fins que estiguem a punt. La resta, netegem com puguem. Com més aviat ens hi posem, més aviat acabarem.

La Txí es va esquitllar entre les portes, amb un gran somriure.

—Hola! —va dir, com si no haguessin sentit tota la conversa—. Gràcies per la vostra paciència. S'agraeix.

—Genial —va dir l'Arthur—. Podem entrar a la cuina en aquest precís moment?

—Eh —va fer la Txí, mirant enrere per sobre de l'espatlla—. No... encara? Oh! Me n'acabo de recordar. Linus, volia preguntar-te una cosa molt molt important. Hi he estat donant voltes durant l'últim minut més o menys.

—Ho esperem amb candeletes —va dir l'Arthur.

—D'acord. Llavors. Hum. —Va fer una ganyota quan alguna cosa va caure a terra a dins de la cuina. Abans que l'Arthur pogués esmentar-ho, la Txí va exclamar (molt fort)—: Els vostres òrgans!

En Linus va rondinar.

—Un altre cop? Quantes vegades he de dir-li a la Talia que, digui el que digui, no signaré un «no reanimar» ni li donaré permís perquè em tregui el fetge, els ronyons i els pulmons? No sé d'on ha tret la idea que els meus òrgans ajudarien les seves roses, però no ho faran.

—Ja l'hi havia dit —va rebatre la Txí—. I també li vaig recordar que només era qüestió de temps. *Win-win!*

L'Arthur va abaixar la veu.

—T'hem sentit parlar amb en Chauncey.

La Txí es va remoure, incòmoda. De totes les criatures, la Txí era l'enigma més gran. Estimava els seus germans i germanes i els donava un suport absolut. L'Arthur sabia que era compassiva, amable i també força irascible. Dit això, encara li costava acceptar els elogis o ser el centre de l'atenció. Era una qüestió delicada de tractar: en excés, es tancava en banda; massa poc, s'ho espolsava i canviava de tema. S'havia fet seva la missió de dir-li com a mínim un cop al dia com d'orgullós n'estava, d'ella.

—No és res de l'altre món. En Chauncey necessitava algú amb qui parlar, i jo era al seu costat. Tothom hauria fet el mateix. —Es va arronsar d'espatlles, desviant la mirada.

—Pot ser. Però en Chauncey no m'ha vingut a buscar a mi per explicar-m'ho. Ni ha anat a buscar en Linus ni cap dels altres.

Ha parlat amb tu, Txí. Et confia la seva felicitat, però també els seus problemes.

—No hauria de tenir-ne, de problemes —va replicar la Txí—. Em pensava que les coses haurien d'anar millor. Vas dir que hi anirien. —Es va desinflar abans que poguessin respondre—. Ho sento —va murmurar—. No és just.

—És perfectament just —va dir en Linus—, t'ho vam dir. I m'agradaria tenir una millor resposta per a tu a banda que aquestes coses volen temps. Em sap greu. —Li va agafar la mà.

La Txí va tornar a mirar en Linus, i l'Arthur va quedar sorprès per la suavitat de la mirada, una esclatxa a la seva formidable armadura. De tant en tant, ella els permetia contemplar la noia que hi havia a dins, i ell atresorava aquests instants tant com en Theodore atresorava els seus botons.

—Gràcies, Linus. D'acord.

Ell li va estrènyer la mà.

—A disposar. Ara, anem a veure la cuina o tu...

Però abans que pogués acabar, en Lucy va cridar amb una alegria desenfrenada:

—Pots exhalar foc? Per Déu santíssim, Theodore! Cremem-ho tot!

—I aquest és el nostre senyal —va dir l'Arthur.

—Això és el que passa quan dorms fins tard —va murmurar en Linus—. Just quan et penses que estàs aprofitant per descansar una mica més, va algú i exhala foc.